

det samme Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Løvel sagde saaledes: „Er det rigtigt, at 10—20—30 Mand indenfor et enkelt Fags Organisation have Herredømmet saaledes, at det økonomiske Livs Trivsel eller dets ødelæggende Sprængning er afhængig af deres Ja eller Nej?“ Og saa føjede det ærede Medlem til, at det var gaaet denne Gang, men de 19 Uger, Strejken havde varet, havde dog medført saadanne Forstyrrelser, at man maatte tænke paa eventuelt at forebygge, hvad der fremtidig kunde opstaa af den Art.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det ikke maa være saa, at en Generalforsamlingsbeslutning, maaske med en kneben Majoritet, skal være i Stand til at afstedkomme saa voldsomme Følger, som det undertiden kunde tegne til. Men det er jo ikke ganske sikkert, at vi ere enige om Midlerne derimod, og jeg er heller ikke ganske sikker paa, at vi ere enige om, hvem der havde Skylden for, at det overhovedet kom til Arbejdsstandsning.

Jeg forudskikker den Bemærkning, at naar jeg taler om den Konflikt, som det ærede Medlem har taget som Udgangspunkt for sit Foredrag, saa er det kun for at forklare Forholdet, idet jeg nemlig ikke som Formand for den Organisation, jeg har den Ære at tilhøre, De samvirkende Fagforbund, havde noget med Sagen at gøre. Centralorganisationen, Arbejdernes faglige Landsorganisation, har under denne Sag holdt sig ganske neutral, har ønsket, at netop de Parter, der vare i Strid med hinanden, skulde udfægte Striden alene. Men da det ærede Medlem gav sin Udtalelse en almindeligere Adresse, vil jeg gerne i Anledning af det foreliggende Forhold give det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer en Forklaring af, hvorledes Sagen egentlig laa. Det kan vel siges at være rigtigt, at Spørgsmaalet, om det skulde blive til en større Arbejdsstandsning, paa et Tidspunkt laa i en enkelt Fagforenings Generalforsamlings Haand. Men man maa huske paa Sammenhængen i den hele Sag, og det var den, at paa et givet Tidspunkt vare Svende og Mestre i de paagældende Fag blevne enige om, hvorledes de fremtidige Arbejdsvilkaar skulde være, men den Fællesindstilling, der fremkom fra Mestre og Svende, blev kun desvis godkendt af Arbejdsgivernes Hovedorganisation, Arbejdsgiverforeningen, idet den forkastede Overenskomsten om Arbejdstiden. Man har selvfølgelig haft sine Grunde til ikke

at ville gaa med til at give Bygningssnedkerne en Arbejdstid af 9 Timer daglig, medens de andre Bygningshaandværkere her i København have 9½ Time, men jeg gør opmærksom paa, at Princippet i og for sig ikke var farligt, thi det er jo saa, at netop Bygningssnedkerne i de sidste ca. 30 Aar have haft en Arbejdstid, der var ½ Time kortere end Arbejdstiden i de andre Bygningsfag, og det har ikke afstedkommet større Spektakel tidligere, at Forholdet har været saaledes. Arbejdsgiverne modsatte sig imidlertid Overenskomsten paa dette Punkt og sagde: Det gaa vi ikke ind paa. Saa fortsattes Strejken, og der kom da et Tidspunkt, hvor der var Forhandling om en Overenskomst, men hvor Bygningssnedkerne saa forkastede denne Overenskomst. For saa vidt var Ansvar et flyttet, men den oprindelige Aarsag til Stridens Fortsættelse laa hos den anden Part. Der kom saa en ny Forhandling i Stand, Sagen blev sluttet, og nu vide vi, at det, man paa et givet Tidspunkt kunde befrygte, skete ikke, men det, der kunde og skulde være sket, var jo noget, jeg for mit Vedkommende ikke havde tænkt mig muligt. Jeg har altid tænkt mig, at det vilde være rigtigt og heldigst for Samfundet, naar man, i Tilfælde af en Strid mellem Arbejdsgiverne og en Arbejderorganisation, der ingen Forbindelse har med de andre Organisationer, saa vidt muligt begrænsede Striden, men det ønskede man ikke fra den anden Side, man vilde ikke gaa med til den Forkortelse af Arbejdstiden, som Mestrene i de paagældende Fag havde erklæret sig villige til at gaa ind paa, det nægtede man, og da Striden fortsattes, sagde man: Naar vi nu ikke kunne blive enige med de Folk, med hvem vi strides, saa skulle I andre undgælde for det, saa sige vi til de samvirkende Fagforbund, at saafremt Bygningssnedkernes Fagforening ikke inden 3 Dage accepterer det Forslag, de nu sidst have forkastet, bortfalde alle hidtil gjorte Indrømmelser, og der iværksættes Arbejdsstandsning for samtlige under Arbejdsgiverforeningen hørende Fag og Virksomheder med de Undtagelser, Hovedbestyrelsen maatte fastsætte. Det var altsaa den bebudede Katastrofe, det ærede Medlem har omtalt, men Oprindelsen var, som jeg har paapeget, den, at man fra Arbejdsgivernes Side — altsaa fra den anden Part i Sagen — havde forkastet et Punkt i den Overenskomst, hvorom Mestre og Svende vare enige.

Jeg har, som sagt, villet forklare det, fordi det jo kan gentage sig, og jeg vil